

25
de ani
FĂRĂ
SENIOR

Ediție îngrijită și prefațată
de Ion-Andrei Gherasim

**FUNDAȚIA
CORNELIU
COPOSU**

**EDITURA
VREMEA**

**BUCUREȘTI
2020**

**Mesajul Președintelui României,
domnul Klaus Iohannis, transmis în contextul
marcării a 25 de ani de la dispariția
Seniorului Corneliu Coposu
11 noiembrie 2020**

Seniorul Corneliu Coposu a reprezentat un model de moralitate, consecvență și abnegație. El a fost una dintre cele mai reprezentative personalități politice ale României demne a secolului trecut.

A înfruntat, cu demnitate, stoicism și un puternic atașament față de libertate și principiile democratice, ororile unui regim criminal. Anii grei de temniță și umilințele la care a fost supus nu i-au răpit însă speranța că regimul comunist va fi, într-un final, învins, iar România va redeveni o democrație veritabilă.

Liderul țărănist nu a abdicat de la crezul său politic, astfel că, după Revoluția din Decembrie 1989, s-a dedicat reconstrucției României postcomuniste, în acord cu

valorile europene, militând, totodată, pentru un mod onest, etic și principial de a face politică.

Onorăm astăzi memoria lui Corneliu Coposu prin apărarea drepturilor și libertăților fundamentale, a democrației și a statului de drept. Să păstrăm și să transmitem generațiilor viitoare, în semn de recunoștință și respect pentru lupta sa neobosită, moștenirea pe care marele om politic a lăsat-o.

Klaus Iohannis,
Președintele României

Paul Negruț
prof. universitar dr. – pastor baptist

Amintiri

L-am întâlnit pe Corneliu Coposu în ultimele zile ale lunii decembrie 1989, la inițiativa poetului Ioan Alexandru. Era seara târziu, așa că am fost însoțit de patru confracți. Întâlnirea a avut loc în demisolul unei clădiri oboșite în București. Corneliu Coposu era un om în vârstă, cu urmele anilor de pușcărie gravate pe un trup încovoiat de suferință și boală. Era însoțit de Ion Puiu și Ion Diaconescu. Ion Puiu vorbea mult și repede despre ceea ce se întâmplă în țară. Ion Diaconescu era tăcut. Corneliu Coposu, cu o privire pătrunzătoare, gânditor, a vorbit puțin, cu glas stins și răgușit, despre opțiunile politice pe care le are poporul român. Dincolo de vorbele însoțite de luciditatea unui om care vede dincolo de prezent, am simțit că ne-a pus în cumpăna morală, că a văzut și ce nu se vede cu ochiul liber.

Doi dintre confrății mei s-au înscris în seara aceea în Partidul Național Țărănesc, care a adăugat între timp și dimensiunea Creștin Democrat. Nu am vorbit aproape deloc în seara aceea, dar îmi amintesc că am plecat de la întâlnire cu sentimentul că am întâlnit un om neobișnuit pentru vremea noastră. Păcat că nu era măcar cu 20 de ani mai tânăr...

Următoarele întâlniri au avut loc după câteva luni, în urma unei întâmplări ciudate. Un bărbat în jurul vârstei de 40 de ani, înalt, impunător, a venit la Oradea la sugestia lui Corneliu Coposu. Pentru că persoana pe care o căuta era ocupată, a fost îndreptat spre mine. O întâlnire ciudată. Mi-a vorbit despre ceea ce se va întâmpla în libertate și democrație, despre jocurile de interese și centrele de influență, despre provocările creștinismului, despre rolul oamenilor de afaceri în promovarea moralei publice, despre planurile lui de viitor. Am ascultat atent, fiind încercat de două gânduri: ori omul acesta visează cai verzi pe pereți, ori este genial. A biruit a doua variantă și așa s-a născut o prietenie care a rămas până în ziua de azi.

Prin medierea acestui prieten a început istoria întâlnirilor mele cu Corneliu Coposu. Eu mă adresam cu „Domnule Președinte”, iar dânsul îmi spunea „Reverendul”. Din bogăția amintirilor adunate în acei puțini ani în care Corneliu Coposu a fost printre noi, am ales doar câteva, cu dorința de a lăsa celor care vor veni după noi și altfel de amintiri.

În octombrie 1990, patru români din spațiul disidenței anticomuniste au fost invitați în Marea Britanie la o întâlnire specială cu Primul Ministru al Marii Britanii, Margaret Thatcher: Corneliu Coposu din spațiul disidenței politice, Doina Cornea din spațiul disidenței intelectualilor, Mihai Gheorghiu din spațiul disidenței studențești, și Paul Negruț din spațiul disidenței religioase. Am fost solicitat de Corneliu Coposu să fiu translatorul

neoficial al domniei sale în timpul acestei vizite. Așa am ajuns să asist la discuțiile lui Corneliu Coposu cu Margaret Thatcher și cu alți lideri politici prezenți la acel eveniment. Am fost surprins de modul în care a prezentat o sinteză a istoriei politice a României interbelice, postbelice, comuniste și postrevoluționare. Profunzimea, claritatea și precizia discursului au făcut ca interlocutorii să asculte într-o tăcere întreruptă din când în când doar de sunete onomatopice.

Alteori, când era întrebat despre neocomuniștii sau criptocomuniștii care au preluat puterea în România, Corneliu Coposu explica deosebirea între valorile fundamentale ale poporului român și importurile politice din alte zone ale lumii. Încheia discuția accentuând frumusețea și demnitatea poporului român și încurajând partenerii să acorde șansa pe care o merită poporul nostru de a ocupa locul care i se cuvine în familia popoarelor civilizate.

Cu ocazia vizitei unei delegații de la Consiliul European la București, pe lângă întâlnirile cu reprezentanții puterii, a avut loc și o întâlnire cu reprezentanții opoziției. În contextul discuțiilor despre marile teme politice ale tranziției, unul dintre membrii delegației a întrebat care este punctul de vedere al opoziției cu privire la drepturile homosexualilor. S-a făcut liniște în sală pentru că toți au înțeles aspectele nemărturisite din spatele întrebării. În liniștea apăsătoare a acelui moment, Corneliu Coposu s-a ridicat în picioare, înalt, cărunț, uscățiv, cu paloarea specifică bolii, s-a aplecat ușor în direcția celui care a pus întrebarea, și a spus: „Excelență, noi românii suntem normali, nouă ne plac femeile.” Din momentul acela, discuția despre drepturile homosexualilor s-a încheiat.

Demnitatea discursului politic și ținuta unui adevărat om de stat au strălucit în timpul vizitei la Washington în iarna anului 1995. Cu argumente istorice, strategice, economice și culturale și-a convins interlocutorii